

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 401/10
16.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије коју заступа Републички јавни правобранилац - Одељење у Л., против тужених Феријалног савеза С. и Феријалног савеза С-1., чији је заједнички заступник адвокат Д.П. из С., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању Гж. бр. 585/08 од 25.08.2008. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ ревизија тужених, ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Врању Гж. бр. 585/08 од 25.08.2008. године, тако што се ОДБИЈА жалба тужиоца, као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Општинског суда у Сурдулици П. бр. 283/06 од 10.10.2007. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Сурдулици П. бр. 283/06, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи уговор о преносу права на непокретности ПЛ. бр. ... КО В. рид: кат. парцела бр. ... на месту званом Б., кат. парцела бр. ... на месту званом Б. и за зграду - ресторан на кат. парцели бр. ... КО В.р., у површини од 176м², закључен и оверен између тужених под бројем 30 дана 17.12.2001. године, што су тужени дужни признати, да овај уговор не производи правно дејство. Ставом II изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се служби за катастар непокретности у С. наложи да по поништају предметног уговора и по правноснажности ове пресуде, изврши одговарајућу пренотацију права својине, тако да се он упише као власник предметних непокретности. Ставом III изреке тужилац је обавезан да туженима на име трошкова спора исплати 10.800,00 динара.

Правноснажном пресудом Окружног суда у Врању Гж. бр. 585/08 од 25.08.2008. године, преиначена је наведена првостепена пресуда у погледу одлука из става I и II изреке тако што је утврђено да уговор о преносу права власништва на описаним непокретностима уписаним у ПЛ бр. ... КО В.р., закључен и оверен између тужених под бројем 30 дана 17.12.2001. године, не производи правно дејство према тужиоцу; па се тужени обавезују да омогуће тужиоцу да упише право власништва ових непокретности на своје име, код Службе за катастар непокретности у С., ако су за то испуњени законом прописани услови. Истом је преиначена и одлука о трошковима парничног поступка, тако што су тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате 50.600,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужени су изјавили благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП-а и члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП-а („Службени гласник Републике Србије“, број 111 од 29.12.2009. године), јер је ревизија изјављена пре ступања на снагу овога Закона и нашао да је иста основана због погрешно примењеног материјалног права. С тим да доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности у смислу члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а. Нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује: из тачке 12. цитиране законске одредбе јер образложења првостепене и другостепене пресуде садрже јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама; нити из члана 380. став 1. тачка 4. у вези члана 361. став 1. ЗПП-а у поступку пред другостепеним судом јер је другостепени суд одлуку донео другачије применивши материјално право на чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању тужени Феријални савез С. је судски овереним уговором о преносу права закљученим са туженим Феријалним савезом С. 17.12.2001. године, овоме пренео права на непокретностима уписаним у ПЛ. бр. ... КО В.р.: кат. парцелу бр. ..., кат. парцелу бр. ... обе на месту званом Б. и зграду - ресторан на кат. парцели бр. ... површине 176м², по ком основу се овај уписао у истом поседовном листу као власник објеката (зграда туризма) саграђених на овим катастарским парцелама које су у друштвеној својини. Ове катастарске парцеле представљају земљиште на којем су давно, средствима предузећа које је вршило изградњу В. хидроелектране, изграђени павиљони намењени за смештај радника тог предузећа. После завршетка те градње и одласка радника, ти павиљони су уступљени Феријалном савезу В., које их и данас држи. Касније, током 1969. године је извршена одређена и деловна поседовна објеката од стране приватизатора Феријалног савеза В. (који је такође био

адаптација и доградња постојећих објеката од стране инвеститора Феријалног савеза В. (који је тада био у саставу Феријалног савеза Југославије) а извођач је била зидарска радња једног физичког лица. У току 1984. године изведена је адаптација и доградња постојећих објеката и изградња помоћних, средствима прибављеним за ту сврху на основу Самоуправног споразума о удруживању средстава закљученог између Феријалног савеза В. и СИЗ-а дечије заштите у В. Такође је утврђено да је Феријални савез В. уписан у регистар Удружења грађана решењем МУП-а Србије - Секретаријата у В. од 30.05.2003. године и да исти нема правног претходника. Решењем ИО Скупштине Општине В. од 13.08.2003. предметни објекти су дати Феријалном савезу В. на коришћење и управљање без накнаде.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право изводећи материјалноправни закључак да наведени објекти изграђени на предметним катастарским парцелама не представљају државну својину у смислу члана 1. Закона о средствима у својини Републике Србије („Службени гласник РС“, број 53/95, са изменама и допунама) обзиром да исти нису стечени, нити су изграђени, односно прибављени средствима у државној својини. Те да следствено томе нема законских разлога за тражену ништавост предметног уговора о преносу права својине на непокретностима због тога што закључењем истог нису испуњени услови прописани члановима 8 и 8а цитираног Закона; па тиме ни за са тог разлога тражену пренотацију у јавним књигама, уписом тужиоцевог права својине на предметним непокретностима.

Другостепени је суд заузео супротно правно становиште на бази чињеничног закључка о томе да је део пратећих помоћних објеката изграђен средствима прибављеним наведеним Самоуправним споразумом, чији је један учесник орган територијалне јединице, сматрајући да се зато ради о средствима стеченим по самом Закону о средствима у својини Републике Србије, односно о државној својини.

Са правног становишта Врховног касационог суда основани су наводи ревизије тужених о погрешно примењеном материјалном праву у другостепеној пресуди. С`тога што се не може прихватити правни закључак другостепеног суда о правној природи својине објеката изграђених на предметним катастарским парцелама, заснован само на заједничком учешћу (по основу наведеног Самоуправног споразума) у изградњи пратећих, помоћних објеката; када по правилима стварног права такви објекти само прате правну судбину главних објеката. Како су главни објекти прибављени и изграђени средствима Феријалног савеза В. (у саставу тадашњег Феријалног савеза Југославије) у смислу одредби чланова 4, 9, 15, 37 и 38 Закона о друштвеним организацијама и удружењима грађана („Службени гласник РС“, бр. 24/82, са изменама и допунама и у бројевима „Службеног гласника РС“ бр. 53/93, 67/93, 48/94 и 101/2005) која представљају средства у друштвеној својини; то упућује на правилност заузетог правног становишта првостепеног суда: да предметне непокретности нису стечене, изграђене или прибављене средствима у државној својини у смислу члана 1. цитираног Закона о средствима у својини Републике Србије. Консеквентно чему је правилно закључио да стога нема законских разлога за тражену ништавост предметног уговора о преносу права на непокретностима и упис права државне својине.

Одлука о трошковима поступка донета је у смислу члана 161. став 2. ЗПП, обзиром да је првостепеном пресудом правилно одлучено о овој накнади у смислу чланова 149. став 1. и 150. ЗПП-а, а да ревиденти нису одређено захтевали накнаду трошкова ревизијског поступка у смислу члана 159. став 2. ЗПП-а.

Са изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 407. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија

Власта Јовановић, с.р.